Втомилась доля й хоче відпочити,
на тінь мою лягла утоми тінь.
Кресала камінь зволожнів... То чим би
я міг спинити клекіт голосінь

мого жалю, моєї Правди-суті,
мого єства, що рветься на шматки?..
На скелі розіп'ятий і прикутий
безмірним злом я навхресть й навпаки.

А вухналі, що вп'ялися в долоні —
лихі слова в безжалісному тоні.
Вони — зими сторукої печать.

Стою, мов привид, на краю безодні,
щоб канули в її глибінь холодну
і там життя загублене почать.